

Sveiki,

Esu šešiolikos metų mergina. Mokausi gimnazijoje. Esu neaukšta, brunetė, mėlynų akių. Esu linksma, nuoširdi. Klasėje mane draugai vadina “šypsėnėle“. Visi mane mato su šypsena, skardžiai besijuokiančią, motyvuojančią kitus, kitokią nei esu. Nemoku būti su kitais liūdna. Todėl kiekvienam sunku mane įsivaizduoti kitokiu kampu. Šiame laiške pirmą kartą atversiu savo širdį. Laiške dalinsiuos patirtimi ir rašysiu apie nuotaikų kaitą, liūdesį ir nerimą.

Visa tai prasidėjo vasarą. Vis sunkiau tapo taikstyti su savo mintimis, jausmais, nuotaikų kaitomis. Nebebuvau ta mergina, kuri viskuo domėjosi, kuriai viskas rūpėjo, kuri mokėjo džiaugtis viskuo. Tapau “monstriuku“: pikta, be nuotaikos, tinginė, isterikė, viskuo nepatenkinta, visur norinti tobulumo, net ten, kur jo nėra. Tarp keturiu sienų užsidariusi, su savo mintimis kiekvieną dieną. Visą vasarą buvau viena, su niekuo nebendraudavau. Lankiausi pas psichologus. Padėjo. Nutraukus ryšius su psichologais atrodė, kad vėl viskas grįš į savo vietas. Bet žinau, kad turiu eiti pirmyn, turiu kovoti už save visomis priemonėmis, nes kaip sakoma “baltoje spalvoje slypi juoda, o juodoje spalvoje balta“.

Na pabaigai, norėčiau kreiptis į visus, kurie serga nuotaikų kaita. Tai rimta problema. Kalbėkime, darykime kažką, nenuleiskime rankų dėl savo ateities ir laimės. Juk mūsų ateitis yra kiekviena mūsų diena. Visur galime įžvelgti saulę danguje, kai jos nėra. Galime kiekvieną savo dieną padaryti pačia geriausia. Svarbu nepasiduoti. Niekas nesako, kad bus lengva gyventi, bet verta. Atsiminkime: negyvena tas, kuris nedaro nieko.

Sėkmės visiems. Iki.

Agnė